

Arrest

nr. 201 397 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2016 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 19 mei 2017 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het beroep dat hiertegen wordt ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 20 september 2017 bij arrest met nummer 192 216 verworpen.

Op 19 juli 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2017 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht aan verzoeker op 23 oktober 2017. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.07.2017 bij

onze diensten werd ingediend door:

T., L. (R.R.: ...)

nationaliteit: Angola

geboren te Damba, Uÿge op (...)1942

adres: (...) 2800 MECHELEN

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.09.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 3 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het “voorzichtigheidsbeginsel”.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust” (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Aangezien artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reële risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen;

Hierdoor moet de ziekte een zekere ernst vertonen en men moet aantonen dat er geen adequate behandeling voor die ziekte in zijn land van herkomst bestaat;

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een verkeerde, tegenstrijdig motief en dient derhalve vernietigd te worden;

De gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid heeft zich hoofdzakelijk gebaseerd op het negatieve advies van de arts-attaché met betrekking tot de medische toestand van verzoeker;

Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van het advies van de arts- attaché in casu foutief is;

Indien de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid naar een advies verwijst, dan dient dat advies zelf correct gemotiveerd te zijn;

In die zin besliste de Raad van State in het arrest van 28/01/2004 het volgende:

"Indien de verwerende partij meent dat een verwijzing naar dit verslag een voldoende en afdoende motivering van het medische luik van haar beslissing zou uitmaken, moet worden vastgesteld dat het betrokken verslag zelf niet afdoende is gemotiveerd." (R.v.St. 28/01/2004 nr. 127.504, T. Vreemd. 2008, afl. 2,135;)

Het advies van de arts-attaché is foutief om de hierna volgende reden:

Verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van diabetes. Het is algemeen geweten dat diabetes een ernstige aandoening is. De ernst van deze aandoening kan dan ook niet betwist worden.

Men ontkent niet dat verzoeker een aandoening heeft.

Het feit dat verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van diabetes en dat hij in zijn land van herkomst geen toegang tot gepaste medische behandeling kan krijgen, zou voldoen de moeten zijn om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging (art 9bis) gegrond te verklaren.

Het bestaan van een ernstige aandoening en het gebrek van toegang tot de gepaste behandeling in het land van herkomst zijn voldoende redenen om de aanvraag van verzoeker gegrond te verklaren.

De gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid heeft geen rekening gehouden met het feit dat volgens het medische attest van de arts- adviseur er gezondheidsrisico's bestaan voor verzoeker indien men de medicamenteuze behandeling stopzet.

Volgens de arts-adviseur is een regelmatige opvolging van verzoeker door een specialist noodzakelijk om zijn toestand te verbeteren. In geval van terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst zou verzoeker zich niet kunnen laten controleren.

De gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid schendt het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaalt het voorzichtigheidsbeginsel door de ernst van de aandoening van de verzoeker te minimaliseren en door de juistheid en de volledigheid van het advies van de arts-adviseur niet te controleren.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enige middel dient de bestreden beslissing dan ook nietig worden verklaard.

De nietigverklaring van de beslissing dient derhalve uitgesproken worden".

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid wordt verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 21 september 2017, immers gesteld dat kennelijk niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze motivering laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477;

RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze schending dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)

§ 8 (...).”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd

(*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker onontvankelijk met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond dat kennelijk niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 21 september 2017, hetgeen luidt als volgt:

“T., L. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Angola

geboren te Damba, Uyge op (...) 1942

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.07.2017.

Aangeleverde medische informatie:

- Standaard medisch getuigschrift d.d. 29-5-2017 van dr. B., huisarts met de volgende informatie:

o Voorgeschiedenis van hypertensie, diabetes type 2, prostatectomie en cataract

o Actieve pathologie: diabetes mellitus

- Operatieverslag van cataract operatie d.d. 21-12-2016

- Bloedname d.d. 15-12-2016

Uit de medische verslagen kunnen we besluiten dat het hier een man van 75 jaar uit Angola betreft die lijdt aan diabetes mellitus type 2. Zoals algemeen geweten wordt deze aandoening best behandeld met lichaamsgewicht controle, gezonde levensstijl en beweging.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing rust op een verkeerd en tegenstrijdig motief. Hij zet uiteen dat indien de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar een advies, dit advies zelf correct gemotiveerd moet zijn. Naar zijn oordeel is het algemeen geweten dat diabetes een ernstige aandoening is en de ernst ervan dan ook niet betwist kan worden. Het feit dat hij lijdt aan een ernstige vorm van diabetes en dat hij in zijn land van herkomst geen toegang tot de gepaste medische behandeling kan krijgen, zou voldoende moeten zijn om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond te verklaren, aldus verzoeker.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat waar verzoeker verwijst naar een “*verblijfsmachtiging (art 9bis)*”, hij op 19 juli 2017 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die door middel van de bestreden beslissing onontvankelijk werd verklaard.

De Raad wijst er verder op dat het de ambtenaar-geneesheer toekomt te oordelen of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gestelde vereisten. Er dient hierbij te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van een medisch advies verstrekt in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet over een vrije beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen. De ambtenaar-geneesheer verwijst *in casu* naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 29 mei 2017, het operatieverslag en het document betreffende de bloedafname. Uit het advies van 21 september 2017 – waarop de bestreden beslissing wordt gesteund – blijkt dat als “*actieve pathologie: diabetes mellitus*” wordt genoteerd. Er dient dan ook te worden vastgesteld, zoals verzoeker eveneens aangeeft, dat de ambtenaar-geneesheer niet ontkent dat verzoeker lijdt aan deze aandoening. Er wordt evenwel geoordeeld: “*Uit de medische verslagen kunnen we besluiten dat het hier een man van 75 jaar uit Angola betreft die lijdt aan*

diabetes mellitus type 2. Zoals algemeen geweten wordt deze aandoening best behandeld met lichaamsgewicht controle, gezonde levensstijl en beweging. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Er kan van de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies niet worden vereist dat hij verwijst naar stavingstukken, noch dat hij zich moet steunen op feitelijke elementen of bijkomende vaststellingen. Evenmin kan de ambtenaar-geneesheer ertoe verplicht worden de beweegredenen voor de vaststellingen in zijn medisch advies te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid (RvS 20 april 2017, nr. 237.959). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar “het medische attest van de arts-adviseur” waaruit zou blijken dat er gezondheidsrisico’s bestaan voor verzoeker indien men de medicamenteuze behandeling stopzet, evenals waar hij stelt dat volgens “de arts-adviseur” een regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is om zijn toestand te verbeteren en in geval van terugkeer verzoeker zich niet zou kunnen laten controleren, wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit het advies van “de arts-adviseur” van 21 september 2017. De ambtenaar-geneesheer is van oordeel dat de aandoening best behandeld wordt met lichaamsgewichtcontrole, een gezonde levensstijl en beweging. Op deze motieven gaat verzoeker overigens niet op concrete wijze in. In de mate dat verzoeker met zijn betoog doelt op het standaard medisch getuigschrift, benadrukt de Raad dat in het voormelde advies wel degelijk naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift wordt verwezen en de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om de evaluatie over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen. Hierbij moet worden gesteld dat wanneer een ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de aandoening waaraan een vreemdeling lijdt strikt genomen geen behandeling vereist en zoals *in casu* best kan worden behandeld met lichaamsgewichtcontrole, een gezonde levensstijl en beweging, een onderzoek inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling niet zinvol is. In deze situatie kan de vaststelling dat een behandeling van deze aandoening voor betrokkene in het land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk is immers niet leiden tot de vaststelling dat betrokkene een reëel risico loopt om ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor de aandoening die werd vastgesteld in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen.

Doorheen zijn betoog en waar verzoeker meent dat de ernst van de aandoening wordt geminimaliseerd, gaat hij eraan voorbij dat een ambtenaar-geneesheer niet verplicht is de standpunten van een andere arts zonder meer over te nemen en dat hij vermag om op basis van de objectieve vaststellingen die werden gedaan een eigen medische visie te poneren. Eveneens dient in dit kader te worden benadrukt dat wanneer een ambtenaar-geneesheer een medische analyse doorvoert hij ook vermag uit te gaan van zijn eigen professionele ervaring en kennis en hij niet steeds elke vaststelling die hij in een individueel geval doet of elke conclusie die hij trekt nader dient toe te lichten of dient te verantwoorden door te verwijzen naar studies die in de medische sector algemeen aanvaard zijn.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris de juistheid en de volledigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer diende te controleren, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde *in casu* toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het advies foutief gemotiveerd is, noch dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het “voorzichtigheidsbeginseel” wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN